

Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Δαρδανός: Ο λόγος του Χριστού είναι ανατρεπτικός

/ [Ενορίες](#)

Στον [Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), τελέστηκε το Σάββατο 23 Νοεμβρίου 2024 (Κυριακή ΙΓ΄ Λουκά «ή μετά τήν έορτήν», Κλήμεντος επισκόπου Ρώμης, Πέτρου επισκόπου Αλεξανδρείας), Ιερά αγρυπνία στην οποία κήρυξε τον θείο λόγο, ο [Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Δαρδανός](#), Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Στο κήρυγμα του ο π. Νεκτάριος, τόνισε αρχικά πως ο λόγος του Χριστού είναι ανατρεπτικός γι' αυτό και ακούγεται ιδιαίτερα σκληρός πάρα πολλές φορές, καθώς ζητά την υπέρβαση.

Παρακολουθήστε την ομιλία του Αρχιμανδρίτη π. Νεκταρίου Δαρδανού:

«Την υπέρβαση μιας ισχυρής γήινης εξάρτησης ζητά από το νέο της ευαγγελικής περικοπής ο οποίος ήταν πολύ πλούσιος, να μοιράσει τα υπάρχοντα του στους φτωχούς και αναγκεμένους αδελφούς και τότε να Τον ακολουθήσει.

Πρώτα να εφαρμόσει αυτό που διαφυλάσσει εκ νεότητας του, στον τέλειο βαθμό και τότε να Τον ακολουθήσει, για να σταθεροποιηθεί στην πίστη και το φρόνημα του.»

Η επιδίωξη του πλούτου είναι ένας κοινός σκοπός πολλών ανθρώπων, γιατί ισχυρίζονται ότι είναι το θεμέλιο της ευημερίας τους, συνέχισε ο π. Νεκτάριος. Αλλά το χρήμα, ο πλούτος, είναι σχετικό, διφορούμενο, αμφιλεγόμενο και δισήμενο. Για άλλους είναι αιτία κατάρτας και για άλλους πηγή αγιασμού.

Κι αυτό έγκειται στον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούμε αυτό το αγαθό. Αν το χρησιμοποιούμε για να καλύπτουμε τις ανάγκες μας και να ζούμε αξιοπρεπώς,

τότε μπορεί να καταστεί πηγή αγιασμού όταν το χρησιμοποιούμε για να βοηθήσουμε τον συνάνθρωπο μας, στο πρόσωπο του οποίου βλέπουμε το Θεό μας.

Αλλά γίνεται και αιτία κατάρας, όταν αυτό το θεοποιούμε και γίνεται το χρήμα, ο θεός μας. Ένα ολέθριο πάθος είναι η προσκόλληση στον πλούτο, ειδωλολατρία όπως λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας. Το χρήμα πολλές φορές γίνεται σκοπός και αυτοσκοπός, άμετρη επιθυμία και πάθος που μας καταδυναστεύει.

«Άλλωστε η στάση και η συμπεριφορά του νέου πλουσίου, μας το επιβεβαιώνει. Αντί να μείνει κοντά στον Διδάσκαλο και να Τον ακολουθήσει, έφυγε λυπούμενος και σκυθρωπός διότι δεν μπόρεσε να αποδεσμευθεί κατ' ουσίαν από την ύλη και είχε γίνει σκλάβος του πάθους του πλουτισμού.»

Ο Χριστός όμως ζητά από τον άνθρωπο κάτι παραπάνω από το προβλεπόμενο, παρατήρησε ο π. Νεκτάριος. Θέλει την υπέρβαση, την τελειότητα, την εσωτερική ελευθερία, την αυταπάρνηση, τη θυσία. Ο νέος του Ευαγγελίου θεοποίησε το εγώ του, λατρεύοντας το αγαθό του, δηλαδή τον πλούτο και την ύλη που είναι απολύτως φθαρτά και σχετικά πράγματα.

Η παθιασμένη επιθυμία για την απόκτηση και την κατοχή όλο και περισσότερων αγαθών, δεν γνωρίζει διαχωριστικές γραμμές και σύνορα θρησκευομένων ή αδιάφορων ανθρώπων. Είναι ένα διαχρονικό πάθος και η τάση για πλουτισμό δηλώνει υπέρμετρο εγωισμό, αλλά και αισθήματα ανασφάλειας, αβεβαιότητας και φοβίας.

«Πολλοί είναι εκείνοι που λένε ότι ζούμε σε μία δύσκολη και εύθραυστη εποχή, άρα χρειάζονται χρήματα για να εξασφαλιστούν. Αυτή όμως είναι μία λανθασμένη αντίληψη, ο άνθρωπος δυστυχώς στηρίζεται στην εποχή μας κυρίως στα εγκόσμια και φθαρτά αγαθά.

Και στηρίζεται σε αυτά γιατί θεωρεί ότι αυτά μπορούν να του χαρίσουν ασφάλεια, βεβαιότητα και να απομακρύνουν το φόβο από τη ζωή του. Όμως αυτό είναι μία πλάνη, γιατί η υπεραξία της ζωής είναι ο Ιησούς Χριστός και όπως χαρακτηριστικά έλεγε ο άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης, “ο Χριστός είναι το παν”.»

Καλούμαστε λοιπόν ως βαπτισμένα μέλη της Εκκλησίας του Χριστού και ως αγωνιζόμενοι ορθόδοξοι χριστιανοί, να παραμείνουμε ταπεινοί και να ζούμε ισορροπημένα. Και να δίνουμε στα αγαθά του κόσμου τούτου τη σχετικά αξία που έχουν.

Η απόλυτη αξία είναι ο Χριστός που μας καλεί να θυσιάσουμε τα υπάρχοντα μας, να τα δώσουμε στον αναγκεμένο αδελφό μας, να βρούμε το θησαυρό μας εν

ουρανώ και να τον ακολουθήσουμε.

Δυστυχώς όμως, όπως είπε ο π. Νεκτάριος ολοκληρώνοντας το κήρυγμα του, και στην εποχή μας, όπως σε κάθε εποχή, ο άνθρωπος κωφεύει. Δεν μπορεί να αντέξει την ανατρεπτικότητα του λόγου του Χριστού και μένει προσκολλημένος στο εγώ του και την αυτοαναφορικότητά του. Δεν μπορεί να κάνει το μεγάλο άλμα να ξεπεράσει και να αδειάσει τον εαυτό του, αλλά παραμένει δέσμιος της ύλης.

«Παραμένουμε τυφλοί, διακρατούμε κλειστούς τους οφθαλμούς της καρδιάς, δεν μπορούμε να απλώσουμε το χέρι στον αδελφό μας που έχει ανάγκη και να ξεπεράσουμε το εγώ μας.

Να κατανοήσουμε το βάθος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, να μην παραμείνουμε τυφλοί πνευματικά, αλλά να διανοιχθούν οι οφθαλμοί μας και να δούμε στη ζωή μας την υπεραξία που είναι ο Χριστός. Που κοιτά να σώσει το

πλάσμα του, που αγαπά τον άνθρωπο και του προσφέρει τα πάντα.

Του προσφέρει το Σώμα και το Αίμα Του, και διαμελίζεται όλος για να γεμίσει ο άνθρωπος και να πλουτίσει με έναν άλλο θησαυρό. Όχι επίγειο, πρόσκαιρο και φθαρτό, αλλά έναν θησαυρό αιώνιο.»

Παρακολουθήστε σε επανάληψη την Αγρυπνία:

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)